

Vilket privilegium att vara missionär.

Missionär Gunborg Molin var en av pionjärerna i Omodalen. Hennes namn nämns med stor vördnad bland både karafolket och nyangatonfolket. Hennes stora insats var att ge barnen och ungdomarna utbildning och dessa är idag ledare i området.

Här publicerar vi ett brev som Gunborg skrev 1982 och som ger en inblick i hur vardagslivet såg ut för en missionär i dessa avlägsna och isolerade områden.

Hos karafolket i byn Dus vid Omofloden

Månen lyser redan stor och rund. Jag har beslutat stanna i byn över natten. Luftmadrassen ligger direkt på marker och över min bädd hänger myggnätet. Myggnät är nödvändigt under regntiden på grund av malariamyggor. Men i natt blir det inge regn, inte ett enda moln på himlen. Beslutar att ta mig en promenad. Sorlet från byns gubbar hörs på långt håll. De sitter sin vana trogen på den öppna platsen mitt i byn. Undrar vad de diskuterar i kväll? Kanske skolproblem? Hoppas det! Skolan ja, det är ju därför jag är här. Karafolket har ännu inte fått sin skola, den som vi bara pratat om så länge.

Karafolket med drygt 1000 personer bor i små gräshyddor tätt intill varandra i små byar Dus, Labok och Dipa, som ligger utmed floden Omo, där de odlar sin durra. Kara betyder fisk, ett folk bland fyra andra folkslag. Alla bor de utmed floden och har sina egna seder och språk.

Jag hör någon ropa mitt namn från hyddan intill. Där sitter Gadi och hans mamma och Gadis unga fru. Dörren är låg och jag måste krypa på knäna för att ta mig in i hyddan. Därinne sitter de på kohudar som är utlagda på jordgolvet och dricker kaffe. De räcker mig en "kalebass" med rykande hett "kaffe". Kaffe ja, något smakar det men inte kaffe - vatten som kokats med kaffeskal - men vi dricker, svetts (ute är det minst 35 grader varmt) så det blänker om oss. En kalebass med durragröt sätts fram till Niskria och mej. Niskria, en bomekvinna från nyangatonfolket. Hon är mitt "allt i allo" på Kibish missionsstation där jag arbetar. Nu sitter vi här och äter durragröt – gott! Ja, som rågmjölgröt utan mjök, men jag undrar vad svenska hälsovårdsmyndigheter skulle säga. Men vi äter med god aptit.

Snabbt iväg till Kebeleordförande Ato Gelefo för att se om hans flicka, sju år, är bättre. Hon fick malariamedicin i går. Det är mycket noga med att besöka ordförande i byn, förr kallades han hövding, men i revolutionens Etiopien har förändring även skett långt ute i bushen. Som ordförande väljer man den som kan amarinja, det officiella språket, även om man som han bara lärt sig läsa medan han var i fångelse. Som ordf. bör man ju ha en mössa. "Har du någon jag kan få?" bad han mig.

Tursamt nog har jag en keps, där "Sjödals Hus" lyser med stora bokstäver. Den sätter han stolt på sitt huvud.

Så delger han mig sitt problem. 200 säckar majs har kommit från statens hjälporganisation RRC, för att distribueras i byn Dus. Säckar som finns men inget tillstånd att dela ut till de 1200 som bor i byn.

Skulle jag kunna fråga genom missionens radio om tillstånd för detta. Folket lider av svält och regnet förstör all majs der den ligger. Jag lovar tala med mitt folk och med detta var han nöjd. Skörden vid floden räcker inte för årsbehovet och många har det svårt. Gamla, magra, torra kvinnor ser jag. Maten räcker tydligen inte och kvinnorna är de sista att få matskålen.

Mero är sjuk, mycket sjuk i lunginflammation. Har inte ätit på sex dagar, smakar inte, dricker inte mycket. Varför frågar jag?" Dom

ger mig inte, dom förstår inte att jag behöver vatten. Dom, menar han sin mamma och sin unga fru. Lite mjölkpulver utblandat med vatten, några biter av en papaya och lite socker ger jag honom. Hur länge räcker det?

Måste se till Lali och ge honom mera tabletter som Karin gav mig.

“Gunborg opo”, hälsar han matt där han ligger på ett koskinn på jordgolvet. Därinne i hyddan sitter också en kvinna och behandlar honom. Med ett blad i munnen, narigt som ett sandpapper, suger hon blod från den sjukas mage. Det ser otäckt ut när hon spottar ut blodet. En stor pöl av blod syns på golvet. Vad kan jag göra? Gud du som har makten! När hon “behandlat” honom färdigt frågar jag om jag får be en bön. Känner mig maktlös. Läger min hand på honom och när jag slutat bedja, hör jag ett svagt - Amen!

Kvällen är molnfri och jag ligger på min luftmadrass och tittar ut på månen genom den glesa gräsväggen, tänker på den sjuke Lali - tuberkulos - undrar hur många i byn som har dött i den sjukdomen?

Somnar efter en stund, men vaknar till då de första regndropparna kommer. Regnet öser ner. Klockan elva fans inte ett enda moln på himlen, nu formligen öser det ner över mig. Luftmadrassen börjar röra på sig, jag flyter. Det droppar från taket och myggnetet. Här gäller att handla snabbt. Min fina sovsäck, en gåva från mina systrar, är genomvåt liksom madrassen och dessutom lerig. Vart tar jag vägen? Då hör jag: “Gunborg kom hit!” I Demos hydda kryper jag in med madrass och myggnet, våt som en katt. Härinne ar det torrt och varmt. Mitt på golvet brinner en eld och på den står en lerkruka. Demos fru har redan kokat “kaffe”. De bjuder mig ett koskinn att sitta på. Härinne sitter också deras två barn och i ett hörn sitter en liter gubbe. Det är skönt i hyddan. Elden och den stora krukan med kaffe ska snart värma gott.

Den lilla gubben viskar och fäktar, har tydligen något viktigt att berätta, men jag begriper inte ett dugg. Tar fram papper och penna och lyckas genom att noga lyssna; “derkima” sitt ner, “bono” kaffe. Hunden morrar, ser att jag är en främling. Kvinnan smakar på “kaffet” som är kokt pi vildfikon, håller upp i en kalebass, rykande hett och bjuder oss.

Här finns inga affärer, inga marknader och kaffe växer på högre höjder, därför tar man det som finns i naturen.

Brädan jag fått att sitta på är hård och jag får träsmak i baken. Fåret bredvid mig passar på att göra sina behov och jag flyttar mig för att inte bli nerstänkt. När gubben bredvid mig har druckit färdigt tar han vatten i munnen och sprutar en stråle ner på sina händer, så en stråle till och en till och så är händerna rena. Det ser festligt ut!

Tibo vågar nu komma till mig och med några få ord och gester försöker vi göra oss förstådda. Tesfaye sitter i sin mammas knä och hon sitter direkt på jordgolvet, klädd i en skinnkjol. Hur kan man hålla sig ren och bo så här? Nå, det går bara inte, alltid krypa på alla fyra ut och in i hyddan. Just nu ser det ut som en enda lervälling utanför dörröppningen. Men det ordnar sig med lite torr sand . Regnet har slutat och jag kryper ut för att se till mina våta kläder. Solen lyser och snart är allt som förr, som om det inte regnat, bara lite friskare i luften.

Något prat om skola blev det inte den dagen, men senare det året kunde vi ändå starta en alfabetklass.

Netter tillsammans med två andra gubbar, som var med oss från Kibish, arbetar på ett enkelt plåtduschrum. Pinnarna runt dasset finns redan på plats och i morgon ska allt vara klart lovar de.

Mina tre skolpojkar som ska med till Kibish (där finns vår skola upp till klass 6) Nu kom de och vi läste bibeln och bad tillsammans.

Pratade med Karin (sjuksköterska i Kibish) på vår kommunikationsradio angående Lali. Hon berättar sen att två barn blivit bitna av en rabeishund, att patienter ska med missionsflyget till Arba Minch till norska missionens sjukhus. Här skulle behövas många arbetare: Gud, skördens Herre - sänd arbetare till det myckna arbetet!

Det är mörkt ute när jag slutar mina funderingar. Månen lyser stor och rund. Jag hör babianer grymta och även ett rytande lejon. Mitt fönster är öppet, inga glas, inte ens ett myggnät. Fladdermössen flyger in och ut. Natten är svart, men det känns trygg att ha de tre skolpojken här. Guds ögon vakar över oss.

Nästa morgon bär det iväg. Först med båt över Omofloden, sen står Unimogen där och väntar på oss. Vi åker genom den skuggrika parken och sen ut på slätten på väg till Kibish missionsstation fem mil bort mot Sudangränsen. Om vi har tur kanske vi får se några av de vilda djur som finns här; onyx, gaseller, vildsvin, bushbockar, rävar ja kanske ett lejon.

Turister som kommer hit, betalar 100- tals dollar för att se allt detta. Vi får det gratis.

Vilket privilegium att vara missionär.

Gunborg (Gunnel) Molin, 1982.